

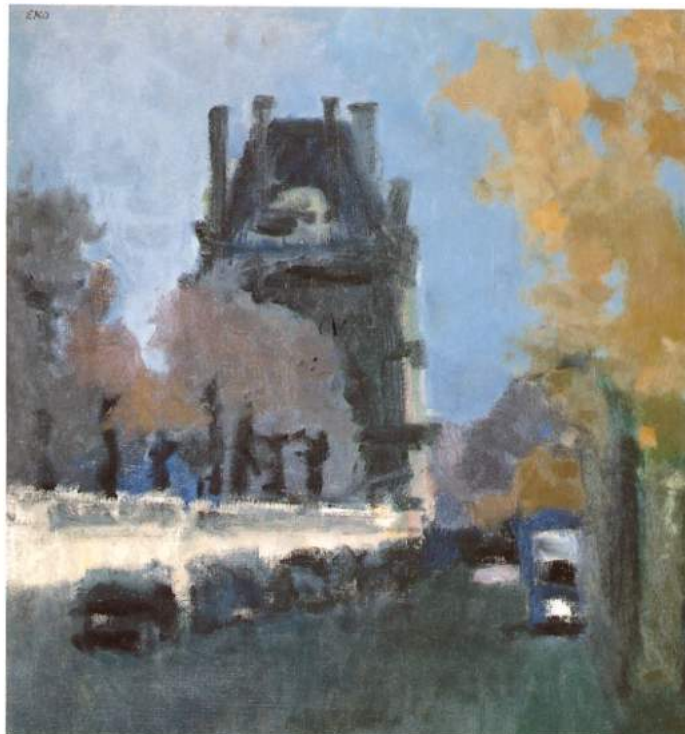
LIT.: Ž. Sabol, Dora Kovačević (katalog), Zagreb 1978. — M. Šolman, Dora Kovačević (katalog), Zagreb 1979. — I. Šimat-Banov, Dora Kovačević, ČIP, 1980, 3–4. — T. Maroević, Dora Kovačević (katalog), Zagreb 1985. — Isti, Dora Kovačević »Zid«, Zagreb 1986. — L. Safred, Hors ligne (katalog), Torino 1990. Ma. Bč.

KOVAČEVIĆ, Edo, slikar (Gospić, 16. XI. 1906 — Zagreb, 15. III. 1993). Diplomirao je na Akademiji u Zagrebu 1930; studirao fresko-slikarstvo u Parizu. Osim brojnih studijskih putovanja Europom, posjećuje New York i Japan. God. 1934–47. bio je nastavnik lik. odgoja u Zagrebu. Bio je član grupe »Zemlja« s kojom je izlagao od 1932. do njezina ukinuća 1935. U zemljaškoj fazi priklanja se plošnoj koncepciji slike te razvija rafinirani kolorizam (*Barutanski jarak*, 1932; *Kožarska ulica*, 1934), koji dostiže klasičnu punoću u modroj gami (*Začretje*, 1941; *Louvre*, 1958) a raspliće se u široku rasponu kolorističkoga intenziteta u mrtvim prirodama i pejzažima (*Zimska radost*, 1973; *Klanječki vinogradi*, 1981). Uz ulje, intenzivno radi u pastelima, a temu zagrebačkih krovova izvodi u tehnici tapiserije 1964. S naglašenim osjećajem za sklad boja i oblika u prostoru ostvaruje niz kazališnih scenografija, brojne postavbe izložaba i muzeja (Muzej za umjetnost i obrt, 1947–54; Gradska galerija suvremene umjetnosti, 1954–65; Atelje Meštrović, 1961; Etnografski muzej, 1972 — sve u Zagrebu; Muzej Brodskog Posavlja u Slavonskome Brodu, 1969; Muzej seljačkih buna u Gornjoj Stubici, 1973; Stalna izložba crkvene umjetnosti u Zadru, 1976). Samostalno izlagao u Zagrebu (1964, 1978, 1984). Od 1977. bio je izvanredni, a od 1986. redovni član JAZU te odgovorni urednik Bulletin JAZU.

LIT.: R. Ivančević, Edo Kovačević (katalog), Zagreb 1978. — E. Franković, Edo Kovačević — u povodu retrospektive u Zagrebu, Bulletin JAZU, 1979, 2. — R. Ivančević, Edo Kovačević, Zagreb 1984. — S. Špoljarić, Edo Kovačević (katalog), Zagreb 1993. R. Ić.

KOVAČEVIĆ, Ferdo, slikar (Zagreb, 10. IV. 1870 — 1. IX. 1927). Poslije završene Obrtne škole u Zagrebu studirao je slikarstvo na Umjetničko-obrtnoj školi u Beču (K. Karger). Sudjelovao u dekoriranju zgrade tadašnjega Odjela za bogoštovlje i nastavu u Zagrebu (Opatička 10), a u Nacionalnoj i sveučilišnoj biblioteci naslikao je vedute naših gradova (na supraportama:

F. KOVAČEVIĆ, *Zimski pejzaž*. Zagreb, Moderna galerija

E. KOVAČEVIĆ, *Allée des Tuileries*. Zagreb, Moderna galerija

Dubrovnik, Zagreb, Jajce, Đakovo). Bio je profesor Obrtne škole (od 1905) i Akademije u Zagrebu (od 1917). Jedan od osnivača Društva hrvatskih umjetnika (1897); bio je dopisni član JAZU. S Bukovčevićem je krugom izlagao u Zagrebu 1894 (*Mrtva priroda*) i 1898 (na Hrvatskome salonu — *Moj*

D. KOVAČEVIĆ, hotel *Bretanide* u Bolu

otac), potom u Parizu, Pragu, Beogradu i Sofiji. Sudjelovao na izložbama »Lade« i Hrvatskoga društva umjetnosti, samostalno je izlagao u Zagrebu 1917. i 1923. Posthumna izložba priređena mu je u Zagrebu 1927. Za Kovačevićev lik, formiranje presudna je Bukovčeva borba za plenerizam u hrv. slikarstvu; u doba kada se pejzaž smatrao podređenom vrstom slikarstva, on se opredjeljuje isključivo za slikanje krajolika. U krugu hrv. moderne jedini je »pravi« pejzažist, suptilni liričar i interpretator melankoličnoga savskoga krajolika, u čijim se djelima pojavljuje zakasnjeli impresionizam. Osim slika s Plitvica (*Izvor Korane*, 1902) i požeškoga ciklusa (1908–12), do kraja života slika duboka prostranstva posavskoga kraja i serije vrba u svim godišnjim dobima i raznolikim rasvjetama. U ranim se radovima priklanja simbolizmu; često slika sutone, šume i groblja (*Rokovo groblje*, *U zatišju*), koje pod utjecajem Bukovca izvodi poenlističkim načinom. Oko 1905. sasvim se usredotočuje na riječni pejzaž i pleneristički pristup, neumorno tražeći nove impresije i ugođaje (*Vrbe*, *Zimski suton*, *Proljeće*); gama je svijetla, često živih boja (*Vrbik na Savi*), a raznolikost fature proizlazi iz elemenata koje slika (*Čistina s drvećem*). Usporedo s požeškim ciklusom, snažnijim u fakturi i smjelijim u boji, nastaju njegova glasovita djela: *U predvečerje*, *Vihor*, *Pred oluju*, *Zadnji sunčani traci*. Osobito su ga privlačili refleksi u vodi i promjene u atmosferi. Sredinom drugoga desetljeća njegov se način smiruje; tankim namažom i suptilnom ljestvicom boja slika impresionistička platna (*Jesenji kraj*, *Požnjeto polje*, *Suton na vodi*) i cvjetne motive (*Proljeće u vrtu*). Od 1915. privlače ga krajolici sa snijegom (*Zimski pejzaž*, *Tmurni zimski dan*). Pred kraj života u tematici velikih, različenih voda vraćaju se reminiscencije na simbolizam. Ponekad je eksperimentirao (*Mjesečina*), a radio je crteže, skice i studije u ulju te paste.

LIT.: D. Plavšić, Ferdo Kovačević, *Savremenik*, 1909, 5. — V. Lunaček, Ferdo Kovačević i njegova umjetnost, Vijenac, 1910, 1. — Isti, Ferdo Kovačević — intimni pejzažista, *Savremenik*, 1915, 1–2. — S. Rac, Ferdo Kovačević, *Umjetnost*, 1927, 6–7. — M. Peić, Ferdo Kovačević, u: *Knjizi: Hrvatski umjetnici*, Zagreb 1968. — Počeci jugoslavenskog modernog slikarstva (katalog), Beograd 1972, str. 232–233. — V. Kružić *Uchytli*, Ferdo Kovačević, Zagreb 1986. V. K. U.

KOVAČEVIĆ, Milovan, arhitekt (Koprivnica, 10. VII. 1905 — Zagreb, 21. VII. 1946). Arhitekturu studirao u Pragu (1925–27) a diplomirao na Tehničkome fakultetu u Zagrebu. Asistent je kod E. Šena (1932–43). Samostalno izvodi stambenu zgradu u Petrinjskoj ul. 47 (1933) u Zagrebu. S E. Šenom izvodi stambenu zgradu na Trgu hrvatskih velikana 10–13 (1933) i kompleks Tehničkoga fakulteta u Kačićevoj ul. 26 (1940) u Zagrebu, te izrađuje projekt uređenja zagrebačkoga Kaptola uz prigodni katalog i izložbu (1935). God. 1927–41. sudjeluje na natječajima za Hrvatski dom u Osijeku (1928, s J. Pičmanom, II. nagrada), Dom »Sokola« u Šapcu (1928, II. nagrada), »Sokolski dom« u Zagrebu (1930), Banovinsku palaču u Splitu (1930), regulaciju Trga bana J. Jelačića (1930) i radničke ustanove (1932, otkup) u Zagrebu, Hrvatski dom na Sušaku

(1934, otkup), planinarski dom na Sljemenu (1934), Invalidski dom u Beogradu (1935, s J. Pičmanom, Z. Požgajem i A. Augustinčićem), Zagrebački zbor (1935, otkup), upravu Državnoga monopola (1939, II. nagrada) i bolnicu u Beogradu (1940, II. nagrada).

LIT.: I. Zemljak, Izložba regulacije Kaptola, *Revija* (Zagreb), 1935, 1. — V. Potočnjak, Arhitektura u Hrvatskoj 1888–1938, *Građevinski vjesnik*, 1939, 4–5. — P. Jušić, Dva portreta (Pičman i Kovačević), *ČIP*, 1957, 58. — T. Premerl, Hrvatska moderna arhitektura između dva rata, Zagreb 1989. T. Pl.

KOVAČEVIĆ, Neven, arhitekt i urbanist (Stari Grad na Hvaru, 7. V. 1928). Diplomirao na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu 1959. Direktor je Urbanističkoga instituta Hrvatske 1973–85. Projektirao je stambene i javne zgrade u Karlovcu i Borovu. Od 1961. bavi se urbanističkim i prostornim planiranjem (regionalni plan Istre, 1963–67; generalni urbanistički planovi Poreča, 1966. i Vrsara, 1967; urbanistički projekt stambenoga naselja »Novo selo« u Poreču). U okviru »Projekta Južni Jadran« sudjeluje u izradi regionalnoga prostornoga plana južnoga Jadrana, generalnoga urbanističkoga plana Dubrovnika i projekta turističkoga kompleksa Babin kuk (1967–69). Jedan je od pokretača izgradnje sezonskoga grada Červara kraj Poreča.

BIBL.: *Prostorna strategija na Jadranskom turističkom području*, Dometi, 1971, 6; *Istarsko selo u procesu urbanizacije*, ibid., 1971, 9; *Proces urbanizacije i problemi prostornog uređenja*, *Revija za sociologiju*, 1975, 4; *Urbanističko i prostorno planiranje i uređenje prostora u SR Hrvatskoj*, *ČIP*, 1975, 5; *Osvrt na neke prostorne aspekte razvoja turizma na Jadranskom području u Hrvatskoj*, ibid., 1982, 7–8. R.

KOVAČEVIĆ, Nikola, naivni slikar (Mazin u Lici, 1. X. 1933). Batio se raznim zanimanjima. Nakon susreta sa slikama M. Staničića 1959. u Varaždinu počeo slikati vodenim i uljenim bojama. Od 1970. slika pretežno uljem na sekurit fantastične krajolike. Samostalno je izlagao u Zagrebu 1965. i 1976, te Milanu 1976.

LIT.: B. Kelemen, Nikola Kovačević (katalog), Zagreb 1976. — N. Križić i V. Gracin-Čuić, Naivi 87 (katalog), Zagreb 1987. R.

KOVAČEVIĆ-MIJATOVIĆ, Bosiljka, slikarica (Zadvarje, 8. VII. 1910). Diplomirala na Umjetničkoj školi u Splitu 1929 (E. Vidović, M. Peruzzi). Usavršavala se u Italiji i Francuskoj. Od 1930. živjela u Crnoj Gori (Kolašin, Titograd), 1946–69. lik. pedagog u Dubrovniku. Slika krajolike suzdržana kolorita i masivne konstrukcije arhitekturnih motiva (*Dubrovnik*, 1953; *Zidine*, 1959; *Zidine s Minčetom*, 1962). Njezine mrtve prirode i interijeri iz posljednjih godina odlikuju se vibrantnim potezom i lirskim ugođajima (*Mrtva priroda s Vermeerom*, 1977). Samostalno izlaga u Dubrovniku 1957, 1959, 1963, 1977, 1986, 1988.

LIT.: A. Karaman, Bosiljka Kovačević-Mijatović (katalog), Dubrovnik 1977. — S. Seferović, Bosiljka Kovačević-Mijatović (katalog), Dubrovnik 1986. Ž. Sa.

KOVAČEVIĆ-OVČAČIK, Mira, stručnjak za umjetnički tekstil (Križevci, 15. X. 1909). Studirala u Brnu (B. Viček), usavršavala se u Francuskoj, Italiji i Švicarskoj. Bila je nastavnica na Školi primijenjene umjetnosti 1932–40. i ponovno od 1957; 1948–52. radila u Restauratorskome zavodu JAZU u Zagrebu. Od 1933. samostalno restaurira kulturnopov. tekstilne izrađevine, radi suvremena tkanja za interijere, bavi se ćilimarstvom i tapiserijom. Izradila je sagove s floorovima srp. manastira za Izložbu srednjovjekovne umjetnosti naroda Jugoslavije u Parizu (1950) i tkanu tapiseriju *Zlatna Bula* (1963), prema predlošku Lj. Babića, za zgradu Poglavarstva grada Zagreba. Retrospektivna izložba restauriranoga tekstila priređena joj je u Zagrebu 1976.

LIT.: V. Pavelić-Weinert, Mira Kovačević-Ovčaćik (katalog), Zagreb 1976. Ž. Sa.

KOVAČIĆ, Dinko, arhitekt (Split, 30. IX. 1938). Diplomirao na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu 1963 (V. Turina). Djeluje u projekt-nim i građevinskim poduzećima »Tehnogradnja« i »Lavčević« te Zavodu za arhitekturu zagrebačkoga Arhitektonskoga fakulteta u Splitu. Nakon prvih projekata u kojima slijedi načela funkcionalizma, K. se služi elementima tradicionalnoga lokalnoga graditeljstva i lokalnih građevnih materijala, poklanjajući osobitu pozornost uklapanju građevina u prirodnu okolicu. U arhitekturu i urbanističke komplekse kao i u unutrašnju opremu poslovnih, ugostiteljskih, turističkih i stambenih građevina K. unosi elemente humanizma, razvijene estetike i privlačne slikovitosti. Autor je hotela »Ruskamena« u Omišu (1966) i »Bretanide« u Bolu (1985), opskrbnoga centra »Dalme« u Splitu (1974), Osnovne škole u Žrnovnici (1989), Srednjoškolskoga centra u »Splitu 3« (1992), Studentskoga doma